

[Socialministeren]

er sket ret meget, i den forstand at der har været forsøg i gang. Det er ikke socialministeren, der skal definere de forsøg, men vi skal forsøge ved at få disse ting drøftet i nogle udvalg at give nogle ideer til kommunerne, som så synes, det er en god idé at sætte de forsøg i gang. Så skal vi støtte dem med forsøgsmidler, og vi skal navnlig formidle den viden og de erfaringer, vi har fra de forsøg, andre steder hen.

Det er rigtigt, hvad der har været inde i debatten, at tidligere brugte man refusionsgulero- den. Vi er nu ovre i det, der med et forfærdeligt udtryk hedder bløde styringsmidler. Men hvis det bliver kørt på den måde, at man yder forsøgsmidler og Socialministeriet, Socialstyrelsen, så påtager sig den rolle at være dem, der formidler, får spredt informationerne, får givet ideerne videre og får skrevet godt om det her, så tror jeg nu nok, at meningen kan være god nok.

Her vil jeg så også nævne spørgsmålet om det sociale netværk. Det håber jeg, som fru Lone Dybkjær var inde på det, netop er hele tankegangen om, hvad vi kan trække ud af det lokale miljø, menneskeligt set, økonomisk set, fagmæssigt set og på alle andre måder.

Flere ordførere har været inde på spørgsmålet om de 16.000 børn og unge, der er anbragt uden for hjemmet. Jeg synes selv, det er et højt tal. Jeg kan ikke sige, om det tal er det reelle, og det skræmmer mig egentlig, så lidt vi ved om det. Derfor er jeg meget glad for, at Socialforskningsinstituttet nu sætter en undersøgelse i gang, som for det første skal registrere, i hvor høj grad det er genanbringelser, i hvor høj grad de 20.000 eller 22.000 er de samme børn, der går ud af og ind i systemet igen. Det andet er en kommuneundersøgelse, der drejer sig om belysning af praksis med hensyn til, hvad man egentlig gør i kommunerne, og det tredje er så en klientundersøgelse, som bygger på interviews med nogle, der har været igennem denne proces.

Der ligger mange ubesvarede spørgsmål i dette; bl.a. kan jeg nævne, at i dette antal på 16.000 er også indregnet ca. 4.000 unge, som er på efterskole med betaling fra de sociale myndigheder, uden at de alle sammen i og for sig kan ligestilles med anbragte uden for hjemmet i den forstand. Der er altså også nogle fejlmuligheder. Jeg siger ikke, at tallet

16.000 er for højt, det kan også være, det er for lavt, men vi ved for lidt om, hvor højt det egentlig er, og det er jeg glad for at kunne sige at vi nu undersøger.

Der er en hel bunke lamper, der begynder at lyse nu. Jeg vil sige kort til fru Ingerlise Koefoed, at vi har jo forsøgt at køre dette som en meget holdningspræget redegørelse, og derfor har vi ikke fået alt med, det har jeg erkendt fra starten. Den udvalgsrapport, der nu er kommet om indvandrerbørnene og deres problemer, en beskrivelse af deres vilkår og forslagene om, hvordan man kommer videre, skal jeg meget gerne hurtigt give Folketinget en form for orientering om. Hvordan det skal gøres, skal vi ikke komme ind på nu, men under alle omstændigheder er jeg naturligvis interesseret i, at vi får drøftet det emne.

Jeg skal ikke sige mere, det forbyder tiden også. Jeg vil bare sige, at jeg synes, det har været en debat, som jeg i hvert fald personlig har været meget, meget glad for. Vi har fokuseret meget på problemerne, og det skal Folketinget også. Med et par ganske få undtagelser synes jeg ikke, det har været overdrevet. Jeg synes også, vi skal – det vil jeg i hvert fald gerne have lov til – runde debatten af med at fremhæve glæderne også.

Vi skal lige huske, at det er børn, vi taler om. Vi taler om nogle værdier i tilværelsen, som vi vel alle sætter allerhøjest. Vi taler om den gruppe små mennesker, som faktisk indeholder alle de værdier, som vi selv føler vi går og leder efter: kærlighed, ubetinget loyalitet, kreativitet, optimisme, fantasi.

Nu vovede fru Lone Dybkjær fra Folketingets talerstol at læse et digt, og det synes jeg var fint, det burde vi måske gøre lidt oftere. Jeg vil slutte af med et lille replikskifte, som viser lidt om dagligdagen og om fantasien. Drengen på 4 år siger: mor, ved du, hvordan Guds fodspor ser ud? Man kigger jo lidt og føler sig lidt dum, og svaret lyder så: jo mor, det er blomster.

Formanden:

Vi skulle nu i gang med anden omgang; jeg forstår, fru Tove Lindbo Larsen har brug for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Tove Lindbo Larsen (S):